

Βάζοντας τέλος στον Πόλεμο

Οι άνθρωποι και ο πόλεμος

Η ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών είναι γεμάτη με πόλεμο. Για πολλές χιλιάδες χρόνια, ομάδες ανθρώπων πολεμούσαν και σκότωναν η μια την άλλη – σε επίπεδο οικογένειας, φυλής και χώρας. Η ανθρώπινη ιστορία είναι επίσης γεμάτη με αμέτρητες συνεννοήσεις και ανακαλύψεις, σπουδαίους συλλογισμούς και συνεργασία και πλατιά διαδεδομένη βελτίωση της ζωής. Πιστεύουμε ότι ο ανθρώπινος νους, στον οποίον οφείλεται αυτή η δεύτερη λίστα, είναι ικανός να πάρει τα βήματα για να τελειώσει τον πόλεμο.

Το ανθρώπινο μυαλό είναι ικανό να παράγει ατελείωτες και λειτουργικές λύσεις για κάθε πρόβλημα – συμπεριλαμβανομένων και των μακροχρόνιων προβλημάτων. Κάθε άνθρωπος έχει τέτοιου είδους μυαλό. Η σπουδαία λειτουργία του ανθρώπινου μυαλού μπορεί να παρεμποδιστεί από τλαιπωρία και οδύνη, σωματική ή συναισθηματική, και αυτό μπορεί να ανακόψει την ικανότητά του να δημιουργεί καινούργιες, καλές λύσεις και αντί γι' αυτό να το οδηγεί σε αλόγιστα και άκαμπτα πρότυπα αντιδράσεων στον κόσμο. Θεωρούμε ότι αυτή η στάση απέναντι στον κόσμο εν μέσω της οδύνης είναι αυτό που έχει προκαλέσει και διαιωνίζει την άγνοια, την παράλογη, μη φιλική και εχθρική συμπεριφορά που βλέπουμε στα άτομα (του εαυτού μας συμπεριλαμβανομένου). Θεωρούμε ότι αυτό είναι επίσης η πηγή της καταπιεστικής και καταστροφικής συμπεριφοράς που επιδεικνύεται από μεγάλες ομάδες ανθρώπων συμπεριλαμβανομένης αυτής μεταξύ των εθνών.

Στον κόσμο έχουμε σήμερα συνεχή και αμείλικτο πόλεμο, και άλλες μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης, το φανερό αποτέλεσμα των οποίων είναι μια αυξανόμενη ανισότητα των πόρων ανάμεσα στους ανθρώπους. Διεξάγονται πόλεμοι και άνθρωποι γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης, όταν υπάρχει υλικό όφελος που μπορεί να προκύψει – είτε πρόκειται για γη, πετρέλαιο ή φτηνό εργατικό δυναμικό.

Αφού η εκμετάλλευση και η καταπίεση έχει γίνει μέρος μιας κοινωνίας, κάθε παιδί που θα γεννηθεί σ' αυτή την κοινωνία υπόκειται τουλάχιστο σε κάποιο κομμάτι από αυτές. Όλα τα παιδιά “μολύνονται” και τείνουν να παίζουν τους παράλογους ρόλους που έχουν εγκατασταθεί σ' αυτά καθώς ενηλικιώνονται, και για το υπόλοιπο της ζωής τους.

Οι ιδιαίτεροι τρόποι με τους οποίους ένα παιδί γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης εξαρτώνται από το έθνος, την οικονομική τάξη, το φύλο, τη φυλή και άλλους παράγοντες, αλλά καθένα είναι μολυσμένο και πληγωμένο, είτε αυτός ή αυτή καταλήγει ως στόχος καταπίεσης ή εκπαιδεύτηκε να προχωρήσει στο ρόλο ενός φορέα καταπίεσης. Υπομένουμε, και έχουμε εθιστεί να μεταχειριζόμαστε και τους άλλους έτσι, με υποτίμηση και κακομεταχείριση, στη βάση πολλών αναληθών και παράλογων προσχημάτων. Κανένας δεν έχει επιλογή σ' αυτόν τον τομέα.

Δεν υπάρχει διαφυγή από αυτή τη ζημιά εξ αιτίας της καταπίεσης· δεν υπάρχουν καλοί ρόλοι μέσα σ' αυτήν· ο καθένας χάνει την πρόσβαση σε ένα ποσοστό της ανθρωπιάς του.

Πολλοί από μας έχουμε καταλάβει τις αδικίες στο σημερινό κόσμο και έχουμε διαλέξει να αγωνιστούμε εναντίον τους, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχουμε μολυνθεί. Αυτό απλά σημαίνει ότι πρέπει επίσης να αγωνιστούμε κάποτε εναντίον του εαυτού μας - συχνά καταδικάζοντας σιωπηλά τον εαυτό μας, τη στιγμή που το κάνουμε.

Δε θεωρούμε ότι η κατάσταση πρέπει να παραμείνει έτσι. Πράγματι, δεν πιστεύουμε ότι οποιοδήποτε μυαλό χρειάζεται να παραμείνει επιβαρυνμένο και συγχυσμένο από τις πληγές που έχει υποστεί από τους παραλογισμούς της κοινωνίας ή από οποιαδήποτε άλλη πηγή.

Ανθρώπινη Ευφυΐα

Η εικόνα που έχουμε για τους ανθρώπους είναι ότι ο καθένας από μας έχει εκ φύσεως τεράστια ευφυΐα, δημιουργικότητα, ενδιαφέρον για τους άλλους ανθρώπους, χαρά της ζωής και όχι εγγενείς άλυτες συγκρούσεις με κάποιον άλλον. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που επέτρεψαν στους ανθρώπους να ανθίσουν και να απλωθούν σε κάθε γωνιά της γης.

Η Ανθρώπινη Ευπάθεια και τα Παγκόσμια Αποτελέσματά της

Η ανθρώπινη ευφυΐα έχει επίσης μια ευπάθεια: όταν οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν ένα περιστατικό πόνου, συναισθηματικό ή σωματικό, η ικανότητά τους να σκέφτονται τείνει να διακόπτεται από το γεγονός αυτό και αντικαθίσταται από μια απερισκεπτη αντίδραση σ' αυτό. Για παράδειγμα, όταν τρομάζουμε από κάτι, έχουμε την τάση να αντιδρούμε τυφλά, να παγώνουμε ή να το βάζουμε στα πόδια, αντί να είμαστε ικανοί να σκεφτούμε πώς θα χειριστούμε την κατάσταση με τον καλύτερο τρόπο.

Θλιβερά περιστατικά συμβαίνουν με χιλιάδες τρόπους, από τις πρώτες μέρες της παιδικής μας ηλικίας, και συνεχίζουν να παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στο πώς βλέπουμε τον κόσμο και πώς ανταποκρινόμαστε σ' αυτόν. Για παράδειγμα, από τη στιγμή που φοβηθήκαμε από ένα γεγονός στο οποίο εμπλέκονται άγνωστα πρόσωπα, έχουμε την τάση πάντα να φοβόμαστε από άγνωστα πρόσωπα. Ή από τη στιγμή που πληγωθήκαμε επειδή εγκαταλειφθήκαμε μόνοι ως παιδιά, έχουμε την τάση να εξακολουθούμε να νοιώθουμε μοναξιά και απομόνωση ως ενήλικες.

Αν, ως παιδιά, βλέπαμε άλλους να ασκούν ρατσισμό, σεξισμό, ή άλλες καταπιέσεις, μπορεί να κουβαλάμε αισθήματα φόβου ή σύγχυσης και να έχουμε δυσκολία να σκεφτούμε καθαρά σχετικά μ' αυτές τις καταπιέσεις για όλη την υπόλοιπη ζωή μας. Οι πληγές έχουν εγγραφεί στη σκέψη μας. Κάθε φορά που συμβαίνει κάτι που είναι παρόμοιο με έναν τρόπο που είχαμε πληγωθεί, αρχίζουμε να νοιώθουμε ακριβώς όπως νοιώθαμε στο πιο πρώιμο περιστατικό πόνου, ακόμα κι αν η τρέχουσα κατάσταση είναι πολύ διαφορετική από εκείνη την αρχική. Είμαστε ανίκανοι να σκεφτούμε φρέσκα και έξυπνα για το παρόν και αντίθετα ενεργούμε όπως κάναμε στο παρελθόν.

Σ' αυτό το στάδιο της ανάπτυξης των ανθρώπινων κοινωνιών, οι περισσότερες από τις πληγές μας δημιουργούνται από τους ανθρώπους γύρω μας πιο συχνά ασυνείδητα. Αφού έχουμε γεννηθεί σε κοινωνίες στις οποίες οι άνθρωποι ασκούν ρατσισμό, σεξισμό, εθνικισμό και άλλες καταπιέσεις, αυτές οι καταπιέσεις ασκούνται σε μας, και γύρω από μας, αφήνοντάς μας με εγγραφές πόνου που κάνουν δύσκολο για μας το να σκεφτόμαστε και να ενεργούμε έξυπνα σχετικά μ' αυτές τις καταπιέσεις. Σε κοινωνίες που βασίζονται στο να ενθαρρύνουν τους ανθρώπους να επιβιώνουν με τη συσσώρευση υλικού πλούτου, ο καθένας επίσης τραυματίζεται από την έλλειψη και την απληστία.

Έτσι και αυτές οι εγγραφές θλιβερών εμπειριών εγκατασταθούν σε μια ομάδα ανθρώπων, οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να θυμηθούν την οδύνη («να αναδιεγερθούν»), πράγμα που διακόπτει την ικανότητά τους να σκέφτονται καθαρά. Από την στιγμή που έχουμε οδύνες σχετικά με μια άλλη εθνότητα, ή οποιαδήποτε άλλη ομάδα, είναι δυνατόν κάποιος να αναδιεγείρει τους φόβους μας, και έτσι να παρεμβαίνει στη σκέψη μας και να καταφέρει να κερδίσει την υποστήριξή μας για παράλογη συμπεριφορά, όπως φυλετικές συμπλοκές ή πόλεμο.

Βλέπουμε να συμβαίνει αυτό σ' όλον τον κόσμο στην παρούσα περίοδο, αλλά εξ αιτίας ενός άλλου χαρακτηριστικού της ανθρώπινης σκέψης, θεωρούμε ότι η κατάσταση αυτή είναι δυνατό να λυθεί.

Ένας Δρόμος Έξω από τον Παραλογισμό

Πιστεύουμε ότι το ανθρώπινο πνεύμα διαθέτει επίσης μια έμφυτη διαδικασία για αυτοθεραπεία από τα αποτελέσματα της οδύνης. Αυτό το ονομάζουμε διαδικασία εκτόνωσης. Αν μπορεί να γίνει επιτρεπτό να λειτουργήσει πλήρως, χωρίς διακοπή, το μυαλό μπορεί να ανακτήσει όλη του την ικανότητα να σκέφτεται στην περιοχή όπου η οδύνη είχε συντελεστεί. Στη συνέχεια, ακόμη και σε καταστάσεις παρόμοιες με τις πρώιμες οδυνηρές καταστάσεις, το μυαλό δεν είναι συγχυσμένο ούτε ωθείται σε φόβους ή άλλα συναισθήματα αναστάτωσης. Όταν οι άνθρωποι έχουν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν καλά αυτή τη διαδικασία, είναι ικανοί να σκέφτονται πάνω στις πιο σύνθετες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν χωρίς να προσκρούουν σε συναισθήματα από παλιότερες οδύνες.

Όταν οι οδύνες αφορούν καταπίεση, τα καταγεγραμμένα συναισθήματα μπορούν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι οι άλλοι άνθρωποι δεν είναι σαν κι εμάς ή ότι είναι εχθροί μας, κάνοντας πολύ δύσκολη την έξυπνη επικοινωνία, και τον από κοινού προβληματισμό που απαιτείται καθώς αναζητούμε να βρούμε λύση. Ελεύθεροι από αυτές τις συγχύσεις οι άνθρωποι έχουν την ικανότητα και την επιθυμία να συνεργάζονται λύνοντας οποιοδήποτε πρόβλημα που αντιμετωπίζουν με τρόπους που ωφελούν όλους.

Μερικές όψεις αυτής της διαδικασίας θεραπευτικής εκτόνωσης σάς είναι οικείες. Εξωτερικά σημάδια της περιλαμβάνουν κλάμα, τρέμουλο από φόβο, γέλιο από αμηχανία και θυμό από απογοήτευση. Αυτά είναι αξιόπιστες ενδείξεις ότι η διαδικασία λειτουργεί στο μυαλό ενός ανθρώπου απελευθερώνοντάς την/τον βαθμιαία από συγχύσεις

εγκατεστημένες από ένα οδυνηρό περιστατικό. Έχετε χρησιμοποιήσει αυτή τη διαδικασία. Ο καθένας από μας γεννήθηκε προσπαθώντας να τη χρησιμοποιήσει. Αυτή μπορεί να λειτουργήσει πλήρως και στο έπακρο, ωστόσο, μόνο με την συνειδητή και θετική προσοχή από έναν άλλον άνθρωπο. Χωρίς αυτήν την υποστήριξη, οι άνθρωποι σταδιακά εγκαταλείπουν την προσπάθεια να επιτρέψουν να λειτουργήσει η διαδικασία. Λίγοι από μας έχουν την τύχη ακόμη και να θρηνήσουν την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου, γιατί κανένας δεν είναι ικανός να σταθεί και συνειδητά να μας ακούσει τόσο όσο χρειαζόμαστε.

Το να αφήνουμε τη διαδικασία εκτόνωσης να λειτουργεί και να οργανώνουμε έτσι τους εαυτούς μας ώστε να επιτρέπουμε να συμβαίνει αυτό, είναι σημαντικοί τρόποι να αρχίσουμε να διακόπτουμε τους παραλογισμούς που οδηγούν στην καταπίεση και τον πόλεμο. Η εμπειρία μας είναι ότι όλες οι καταγεγραμμένες οδύνες μπορούν να εξαλειφθούν – δεν έχει σημασία από πότε ένα άτομο τις έχει, πόσο συγκεχυμένες είναι αυτές οι εικόνες από το παρελθόν, ή πόσο σκληρά εργάζεται μια κοινωνία για να κρατήσει τους ανθρώπους σε αναδιέγερση, σύγχυση και φόβο.

Είναι πάγια εμπειρία μας πως όταν οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τη διαδικασία εκτόνωσης, αυτό αφαιρεί τα άκαμπτα και αντιδραστικά πιστεύω και δράσεις από τα μυαλά τους. Η πίστη μας είναι ότι μόνο όταν τα άτομα είναι ικανά να κάνουν αυτό έχουμε στ' αλήθεια την πιθανότητα να αλλάξουμε τις δυσκαμψίες και τις απάνθρωπες πολιτικές που ισχύουν σε ένα τόσο μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας μας.

Ευεργετήματα

Καθώς χρησιμοποιούμε τη διαδικασία εκτόνωσης συμβαίνουν μερικά πράγματα:

- Απελευθερώνει το άτομο από τη σύγχυση που προκλήθηκε από τον τρόπο που αυτός ή αυτή πληγώθηκε και καταπίεστηκε.
- Επιτρέπει στο άτομο να κατανοήσει την τωρινή πραγματικότητα ως ξεχωριστή από τους τρόπους που αυτός ή αυτή πληγώθηκε και ως μια νέα κατάσταση που απαιτεί ανανεωμένο και φρέσκο τρόπο σκέψης και λύσεις.
- Διευκολύνει την επικοινωνία και συνεργασία ανάμεσα στους ανθρώπους που αναζητούν λύσεις για τα τωρινά προβλήματα και τους παραλογισμούς.
- Βοηθάει τους ανθρώπους να αναγνωρίσουν πότε αναδιεγείρονται και να αποφασίσουν να μην ακολουθήσουν την έλξη των συναισθημάτων από αυτή την αναδιέγερση.
- Βοηθάει τους ανθρώπους να αναγνωρίσουν τα άτομα, τις ομάδες, τους θεσμούς, και τα τμήματα της κοινωνίας που η λειτουργία τους είναι να αναδιεγείρουν τους ανθρώπους προς την αντίδραση.
- Βοηθάει τους ανθρώπους να συνειδητοποιήσουν τη δύναμή τους και την ικανότητά τους να εργάζονται από κοινού για να σταματήσουν τους παραλογισμούς και την καταπίεση στους θεσμούς της κοινωνίας τους.
- Εξαλείφει τις οδύνες που κρατούν τους ανθρώπους στο να νοιώθουν χωρισμένοι και έτσι αναγνωρίζουν τα κοινά τους συμφέροντα και βρίσκουν λύσεις για το καλό όλων.

Πώς το κάνουμε πράξη

Δεν είναι περίπλοκο να το κάνουμε αυτό πράξη, αλλά δε φαίνεται πάντα εύκολο. Εμείς οι άνθρωποι κουβαλάμε πάρα πολλά συναισθήματα από παλιά τραύματα, πολλά από τα οποία χρειάστηκε να κρύψουμε βαθιά. Όταν αρχίσουμε να τα νοιώθουμε πάλι, μπορεί να ξεχάσουμε ότι αν επιτραπεί να τα νοιώσουμε και ότι αν έχουμε κάποιον άλλον εκεί για υποστήριξη, τότε τελικά θα είναι δυνατόν να επιλυθούν.

Πώς μπορείτε ν' αρχίσετε

Για ν' αρχίσετε να χρησιμοποιείτε τη διαδικασία εκτόνωσης και να βρείτε αν αυτή δουλεύει καλά για σας, απλά χρειάζεστε ένα άλλο πρόσωπο που να θέλει να αλλάξει σειρά ακρόασης μαζί σας. Η ακρόαση είναι για να ευνοήσει τον ομιλητή, όχι τον ακροατή, και είναι ανάγκη να γίνεται με έναν τρόπο που πρέπει να είναι πολύ διαφορετικός από τον τρόπο που συνήθως ακούμε τους άλλους.

Αποκαλούμε τα δύο πρόσωπα Συμπαραστάτες. Ο ακροατής (ή συμπαραστάτης) προσπαθεί να ενδιαφέρεται και να είναι υποστηρικτικός για τον ομιλητή (τον πελάτη), χωρίς να εκφέρει γνώμες ή συμβουλή. Δουλειά του συμπαραστάτη είναι να βρει τρόπους να ενθαρρύνει τον ομιλητή να μιλάει για όσα αυτός ή αυτή εύχεται να μιλήσει – όχι να κρίνει ή να αναλύει τι λέχθηκε ούτε να ρωτάει για να ικανοποιήσει τη δική του περιέργεια ως συμπαραστάτη.

Κάθε πρόσωπο στο ζευγάρι έχει το μισό από το χρόνο για να μιλήσει για τις σκέψεις και τις αναμνήσεις του και έπειτα διαθέτει τον άλλο μισό ως ακροατής. Η σχέση πρέπει να είναι εντελώς ισόρροπη.

Έχουν αναπτυχθεί χρήσιμοι τρόποι για να βοηθούν αυτή τη διαδικασία να λειτουργεί, και μπορείτε να τους βρείτε στα υπόλοιπα γραπτά για τη Συμπαράσταση για Αναθεώρηση, που εκδίδεται από τη Rational Island Publishers (βλέπε υποσημείωση με ιστοσελίδα, διεύθυνση, κ.τ.λ.). Κάτι σημαντικό που πρέπει να γίνει κατανοητό από την αρχή είναι ότι το περιεχόμενο αυτών που λέει ένας ομιλητής πρέπει να παραμένει εμπιστευτικό. Ότι λέγεται στον ακροατή σε αυτή την ώρα (συναντήσεις) παραμένει μόνο μ' αυτά τα πρόσωπα· αυτός ή αυτή δεν μπορεί να τα συζητήσει με κανέναν άλλον. Μόνο με τη συμφωνία της εμπιστευτικότητας και τα δύο άτομα αισθάνονται αρκετά ασφαλή να μιλήσουν για κάποια από τα πράγματα που είναι σημαντικά στις ζωές τους.

Για να δουλέψει καλά αυτή η διαδικασία, δεν είναι ανάγκη τα δύο άτομα να έχουν τις ίδιες ή ακόμη και παρόμοιες ιδέες ή απόψεις. Χρειάζεται να ακούνε προσεκτικά και με σεβασμό ο ένας τον άλλον, παρά να παρασύρονται σε συζήτηση και επιχειρηματολογία. Η σταθερή εμπειρία μας είναι πως όταν τα άτομα έχουν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν αυτή τη διαδικασία στο έπακρο, τείνουν να ξεπεράσουν τις δυσκαμψίες στη σκέψη τους, να αποκτήσουν ευρύτερες προοπτικές, να έρθουν πιο κοντά στη συμφωνία για μια ευρεία σειρά θεμάτων που αφορούν και τους δύο, και είναι σε

θέση να βρουν μη αντικρουόμενες απόψεις και προτάσεις για την επίτευξη προόδου για κάθε θέμα.

Τα πρώτα ευεργετήματα από τη χρήση της διαδικασίας εκτόνωσης έρχονται γρήγορα. Μπορούμε να τα παρατηρήσουμε μετά από μία μόνο ή δύο συναντήσεις. Συνεχίζουν όσο εσείς συνεχίζετε να εφαρμόζετε τη διαδικασία σε όλες τις δυσκολίες και τις οδύνες που συναντήσατε στη ζωή σας. Αφού συνέβησαν πολλά πράγματα στον καθέναν από μας, για πολλά, πολλά χρόνια και δεν είχαμε την ευκαιρία να αφήσουμε τη διαδικασία της θεραπείας να λειτουργήσει, θα βρούμε μια μεγάλη συλλογή από πράγματα για τα οποία να μιλήσουμε, και να λυπηθούμε και να κλάψουμε. Θα ξαναδείτε τους παλιούς φόβους, και μάλιστα θα τρέμετε, θα θυμηθείτε παλιές αμηχανίες, και θα γελάτε και θα ιδρώνετε, καθώς θα συνέρχεσθε από τις συσσωρευμένες δυσκολίες εξ αιτίας των προηγούμενων γεγονότων.

Μια επισκόπηση για τον τερματισμό του πολέμου

Θεωρούμε ότι όλοι οι πόλεμοι, στις ρίζες τους, προκαλούνται από συσσωρευμένες τραυματικές εμπειρίες, που μπερδεύουν τον κόσμο ώστε να δικαιολογεί την εκμετάλλευση άλλων ανθρώπων και να πιστεύει ότι η βία είναι αναγκαία και διακαίολογημένη, όταν ο οικονομικός εξαναγκασμός και η εκμετάλλευσή τους αποτυχαίνουν.

Αν και η εκμετάλλευση μιας ανθρώπινης ομάδας από μια άλλη, στο παρελθόν, παρείχε το χρόνο και τους πόρους για κάποιους ανθρώπους ώστε να καταλάβουν καλύτερα τον κόσμο, και έτσι οδήγησε σε πρόοδο το είδος μας, τώρα έχουμε αρκετή γνώση και πόρους ώστε η “χρησιμότητά” της ή “ανάγκη” για εκμετάλλευση έχει λήξει οριστικά. Κανένας λαός δεν πρέπει να καταπιέζεται ή να γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης, και καμία δικαιολόγηση της καταπίεσης ή της εκμετάλλευσης δεν νομιμοποιείται.

Η εμπειρία μας λέει ότι καθώς οι άνθρωποι εκτονώνονται σχετικά με τους τρόπους που τους μπερδεψαν και τους πλήγωσαν, και ειδικότερα από τις καταπιέσεις από τις κοινωνίες τους, ενδιαφέρονται όλο και περισσότερο και αναλαμβάνουν δράση να βρουν τρόπους ν' αλλάξουν την κοινωνία για να σταματήσουν την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τον πόλεμο. Ένα διαρκώς αυξανόμενο σύνολο ανθρώπων από πολλές χώρες παίρνουν τώρα μέρος σ' αυτήν τη δουλειά στο Ενωμένοι για την Εξάλειψη του Ρατσισμού, ένα πρόγραμμα των Κοινοτήτων της Συμπαράστασης για Αναθεώρηση.

Πιστεύουμε ότι αυτή η θεραπευτική διαδικασία που περιγράφεται εδώ είναι σημαντική, και σε καλούμε να πάρεις ό,τι έχουμε μάθει και να το χρησιμοποιήσεις στη δουλειά σου για ένα ειρηνικό μέλλον. Η γνώση μας δε θα αντικαταστήσει ό,τι εσύ ξέρεις, ή τη δουλειά που διάλεξες να κάνεις. Θα σε βοηθήσει να μην “καείς” από τις προκλήσεις της δουλειάς και να σκεφτείς πιο εύκολα, καθαρά, και πλατιά πάνω σ' αυτήν, και στην επικοινωνία και τη συνεργασία που είναι ζωτική για να κάνεις τη δουλειά να προχωρήσει γρήγορα προς τα εμπρός.

Για να σταματήσουμε τον πόλεμο, όλοι μας, ως άτομα, πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά να προσεγγίσουμε ένα ευρύτερο φάσμα ανθρώπων, καθώς και μεγαλύτερους αριθμούς να χτίσουμε τη συλλογική μας συνείδηση και να αποφασίσουμε να κάνουμε τον κόσμο διαφορετικό από οποιονδήποτε υπήρχε μέχρι σήμερα.

Είμαστε σίγουροι ότι αυτό μπορεί να γίνει και θα γίνει, και εμείς σου προσφέρουμε την υποστήριξή μας, και τη γνώση που έχουμε αποκομίσει, για τη δουλειά σου.

Ending War (Original Title)

Tim Jackins

719 2nd Avenue North

Seattle, Washington

U.S.A.

19 Ιουνίου 2006

<http://www.rc.org/irp/index.html>

Μετάφραση: Δήμητρα Κατάκη και Μίλενα Růžková

Translation: Dimitra Kataki and Milena Růžková

Επιμέλεια: Βιβή Κάτου και Μάρτζυ Ντόϊλ Παπαδοπούλου

Supervision of translation: Vivi Katou and Margie Doyle Papadopoulou